

PETRA

HEDEROVÁ

ODOMKNI!

Epitovky

Evitovky

P
Hetra
Lederová

ISBN 978-80-89950-45-4

O

domkni!

Evitovky

”
Ďakujem mojim sestrám,
Lucke a Erike, za podporu
a nezištnú pomoc, ktorú mi
neúnavne poskytujú.

Postavy a dej príbehu sú
vymyslené. Ak sa niekomu zdá,
že sa v knihe našiel, musí mať
bujnú fantáziu.

“

P

rológ

Poznáte ten pocit, keď sa vám až podozrivo darí? Všetko, čoho sa dotknete, sa ako mávnutím čarovného prútika premení na zlato. Odrazu sa vám zdá, že nič nie je nemožné. Vyhrávate na všetkých frontoch, práca vám ide od ruky, cítite sa milovaní. Krásny život! Stačí si ho len užívať. No namiesto toho, aby ste tak urobili, prepadnú vás obavy. Premýšľate

nad tým, že sa všetko deje hladko a vám to odrazu príde divné? Nevyčerpali ste už svoj zdroj šťastia? Zaslúžite si ho vlastne? Svoj úspech sa snažíte zdôvodniť tým, že máte dobrú karmu. V minulom živote ste žili asketickým životom, neholdovali ste alkoholu a venovali ste sa charite. Tí, ktorí neveria na reinkarnáciu, si možno nájdú ešte originálnejšie vysvetlenie. Napríklad, že sa narodili v nedeľu. Nedeľniatka sú vraj deťmi šťasteny.

Pekný pokus. Bez ohľadu na to, ako veľmi trénujete pozitívne myslenie, zákerný červík pochybností vás stále zožiera. Je to spravodlivé, aby ja som mal všetko a iní ani zlomok z toho? Iste, prečo nie? Na stenách mám nalepené papieriky s pozitívnymi afirmáciami, pred spaním si opakujem mantru a ráno sa na seba usmievam do zrkadla. Pracoval som na tom, aby som dosiahol to, čo mám. Tak kde sa teda berie ten skrytý strach, že sa karta náhle obráti?

Prečo si podvedome myslíme, že absolútne šťastie je v rozpore s rovnováhou v prírode? Prečo si tajne vydýchame, keď sa nám konečne prihodí aspoň malá nepríjemnosť? Akoby sme mali pocit, že za to dobré, čo sa nám udialo, je potrebné zaplatiť daň. Raz si hore, raz dole. Život nie je čiernobiely. Alebo ako to vlastne je?

Tento príbeh je o troch ľuďoch, ktorí sa vydali na svoju cestu za šťastím. Robin je sebavedomý štyridsiatnik bez morálnych zábran, ktorý sa jedného dňa rozhodne vymeniť divoký život za stabilný manželský zväzok. Lýdia je atraktívna karieristka,

odhodlaná splniť si sen o rodine. Učiteľka Milena sa rozvedie, aby zakotvila v perspektívnejšom vzťahu. Pritom objaví svoj netušený talent, ktorý chce zúročiť finančne. Hrdinovia tohto románu sa neštítia ničoho. Každý z nich sa snaží odkrojiť si svoj kus z koláča šťastia. Ale akú daň zaň budú musieť zaplatiť?

ODOMKNI!

1. ● Robin

So svojou ženou som sa zoznámil cez internet. Dnes je to bežná záležitosť, nie je na tom nič zvláštne. Rýchly spôsob, pri ktorom nie je potrebné vyvíjať zbytočné úsilie. Založíte si profil, zverejníte zopár sexy fotiek a baby sa len tak hrnú. Nevieam, či je to tým, že v Čechách je nedostatok mužov, alebo skôr preto, že väčšinu z nich tvoria tlstí poloplešatí lúzri.

Ak patríte do tejto kategórie, máte jednoznačný problém. Môžete sa ísť rovno obesit' alebo budete do konca vášho nudného života praktizovať autoerotiku. Lúzrov totiž ženy nechcú. Protivia sa im, opovrhujú nimi a odmietajú s nimi strácať čas.

Zoznamovacie portály sú plné takýchto zúfalcov. Nevedia, ako zaujať, tak len otravujú nudnými rečami typu: „Ahoj kráska, aký máš dník.“ Mám niekoľko takýchto kamarátov. Nevie, čo by som im vôbec poradil. Schudni? Daj si nastreliť vlasy? Naber svaly? Vyhra v lotérii? Možno ani to by im nepomohlo. Všetko je totiž v hlave. V prírode platia Darwinove zákony a nielen tam. Rovnako aj v ľudskom svete. Silnejší prežijú, slabší majú smolu.

Ja som, našťastie, nikdy lúzrom nebol. Patrím do tej druhej skupiny, ktorá víťazí. Alfa samci. Pekní, urastení, žiadaní. Musíte byť alfa, ak chcete striedať ženy. Pretože ženy je potrebné striedať. Muž je lovec a má na to nielen právo, ale aj predispozíciu. Opakujem ešte raz, na to, aby ste mohli meniť ženy ako na bežiacom páse, musíte byť alfa. Nedá sa to predstierať. Babenky majú špeciálny senzor. Už podľa fotky vedia zistiť, či ste skutočný mačo. Sú ako bosorky.

Pridal som teda pár nových fotiek s vyrysovaným svalstvom. Na jednej stojím pred zrkadlom priamo v šatni po cvičení, ďalšia selfie je z domu, kde v pozadí vidieť interiér kúpeľne a olivovozelený uterák s logom posilňovne je prevesený na radiátore. Usúdil som, že by nebolo zlé zaradiť medzi fotografie

aj jednu s uhrančivým pohľadom. Tú fotila profesionálna fotografka, moja kamarátka, s ktorou som kedysi spával. Stihla sa do mňa zamilovať a veľmi vyvádza, keď som ju vymenil za inú.

Spokojný so sebaaprezentáciou som hodnotil svoj profil. Na ďalších snímkach sedím na koni. Skáčem cez prekážky a vyzerám ako hrdina. Nezabudol som ani na momentky s motorkou, ktoré vznikli pred nehodou. Tá nešťastná udalosť zmenila všetko, možno aj môj charakter. Takmer som pri nej prišiel o život. Skončil som so zošraubovaným ľavým ramenom a plúcnou embóliou, na niekoľko mesiacov vyradený zo života. Dnes som, našťastie, už celkom v poriadku. Následky zranenia nie sú na mne poznať. Jazdiť na motorke som však napriek tomu neprestal. Krátko po nehode som si kúpil novú kawasaki. Ale oveľa radšej než na motorke jazdím na koni. Cítim sa pri tom slobodne a vznešene. Ako kráľ.

Obrazový materiál splnil svoj účel. Ženy mi začali písať. V priečinku doručenej pošty pribúdali nové správy.

Zvyčajne som nemal problém zbalit' hocijakú aj na ulici. Jednoducho som ju oslovil so zámienkou, že potrebujem s niečím poradiť. Ženy sú od prírody nápomocné. Nevyzeral som ako úchylák. Práve naopak, pôsobil som dôveryhodne. Milý, sympatický a atraktívny muž v najlepších rokoch. Každá by ma brala. Cítil som sa ako žralok vo vode.

V ten večer som však nemal chuť túlať sa sám po Hradci. Zima už skončila, bol marec. Výrazne

sa oteplilo, no v mojom vnútri zostala zimná nálada – pochmúrna a depresívna. Nič, o čo by bolo vhodné podeliť sa s ostatnými. Snáď ani na ženy by som dnes nepôsobil dobre. Výnimočne som preto nezamieril do svojej obľúbenej krčmy na Hlavnom námestí, ako som mal vo zvyku. Radšej som zostal doma na gauči. Tá oranžová pohovka, zakúpená u škandinávskeho výrobcu nábytku, bola mojím najobľúbenejším miestom. Rád som sa na nej váľal. Občas som mal pocit, že ma mäkký matrac pohltí a vstrebe. Aj dnes som na nej vylihoval, na stolíku trónilo diaľkové ovládanie od televízora a pohár teplého mlieka s medom na upokojenie nervov. Moje obľúbené seriály skončili. Odolával som pokušeniu pustiť si porno. Bolela ma však pravá ruka, prehnal som to s cvičením. Na lavičke som si naložil také váhy, že som mal čo robiť, aby som ich udvihol. Moje telo bolo nastavené tak, že som vždy po výmene frajerky schudol. Nebolo to tým, že by som stratil chuť do jedla. Jest' by som jedol, no nebolo čo. Nechcelo sa mi variť iba pre seba a na to, aby som sa stravoval v reštauráciách, som nemal prachy. V období po rozchode som vždy málo jedol a veľa cvičil, čo prinášalo okamžité výsledky. Práve z tých čias pochádzajú všetky moje fotky so slušným sixpackom na bruchu.

V ten večer som sa po dlhšej pauze znovu prihlásil na zoznamku, aby som zahnal trpký pocit z rozchodu. Nechala ma. Hoci som to bol obvykle ja, kto poslal ženu k vode, občas sa stalo, že nevydržala

ona so mnou. Zvyčajne vtedy, keď zistila, že ju podvádzam. Počítal som s tým, že to raz praskne. A Alena na to prišla tiež. Nemám rád ten pocit, keď mi dá baba kopačky. Vždy je lepšie, keď vzťah ukončím ja, ak sa to, čo sa medzi nami dialo, vlastne dá nazvať vzťahom. Možno skôr sexuálnym vzťahom, keby som mal byť presný. Prvý raz ma teda odkopla žena, nie ja ju. Samozrejme, až tak extra ma to nezobralo. Len mi to trochu naštrbilo ego. Alena aj tak nebola môj typ. Bola skôr mojím kamošom než frajerkou. Často sme sa vyvážali na motorke a pili pivo. Flákali sme sa po meste, chodili na akčné filmy do kina, podnikali výlety do prírody. V lete sme sa kúpali na jazere nahí, v zime lyžovali. Bol to taký bezstarostný vzťah. Potom sa však náhle rozhodla, že so mnou končí. A nebolo to len tým, že som ju podvádzał. To musela tušiť od začiatku. Okrem toho, pri nej som tých žien ani veľa nevystriedal, akosi mi to v tom období nechýbalo. Dôvod prečo ma nechala, bol prozaický, začali sa jej ozývať biologické hodiny. Potrebovala stretnúť niekoho perspektívneho. Môj pocit trpkosti teda nemohol byť spôsobený tým, že mi zlomila srdce. Len som nedokázal byť sám. Ani jeden deň. Vždy som mal oficiálnu partnerku a popri nej zopár mileniek. Potreboval som vedľa seba ženu. Každý niekoho potrebuje.

Navyše mi postupne začalo dochádzať, že by som sa aj ja mal raz usadiť. Bolo by dobré založiť si rodinu a splodiť potomka, aby po mne niečo zostalo. Niečo zmysluplné, trvalá genetická stopa. Moja

vlastná krv. Inak po sebe nezanechám nič okrem domu a pozemku, ktorý som roky zveľaďoval.

2.

Vonku bola tma ako vo vreci. Cez strešné okná som zo svojho gauča pozoroval nebo. Hviezdy som nevidel, zato mesiac v splne áno. Ten bastard sa na mňa zlomyseľne škeril a dával mi najavo, že má nado mnou magickú moc. Tušil som, že sa zasa nevyspím. Už som to poznal. V čase splnu som sa prehadzoval v posteli ako posadnutý a často som musel užiť

tabletku proti bolesti. Moje nehodou oslabené rameno pod vplyvom mesačného svitu besnelo. Ramenný kĺb spevnený kovovými šraubmi horel v pekelnom ohni, ktorý na mňa zoslali všetky ohrdnuté frajerky. Inak som si to nevedel vysvetliť. Nemám ešte ani štyridsať rokov, no bolesti, ktoré zažívam, sa dajú prirovnať k stareckej reume. Pravidelne rehabilitujem, aby mi tá ruka nakoniec celkom nestuhla a neodpadla. Navonok, našťastie, nie je nič vidieť. Som invalid, ktorý nevyzerá ako invalid. Tento status mi teda dáva viac výhod ako obmedzení.

Načiahol som sa po laptop a prihlásil sa na stránku Lidé.cz. Nehľadal som dlho, Milena bola prvá, na ktorú som vtedy natrafil. Niežeby nebolo z čoho vyberať, len mi to bolo akosi jedno. Ničím ma nezaujala, no súrne som potreboval sex. Sex je pre muža ako jedlo. Ak ho nedostane v drahej reštaurácii, uspokojí sa aj s rýchlym občerstvením nižšej kvality. Hlavne musí zahnať hlad.

Ahoj, napísal som minimalisticky.

Vedel som, že to stačí. Ženy sú povrchné, nepotrpia si na extra reči. Ako prvé pozerajú fotky. A tie moje sa im vždy páčili. Priam sa bili o moju pozornosť.

Ahoj, ako sa máš? odpovedala nudne.

Letmo som prebehol jej profil. Videl som už aj horšie kusy, ale toto naozaj nebola moja liga. Ani neviem, prečo som oslovil práve ju. Jej polodlhé strapaté vlasy pripomínali chemlon. Tenké, zle vytrhané obočie umocňovalo celkovú nevýraznosť jej

tváre. Na jednej fotke sa smiala a hneď som si všimol výraznú medzeru medzi prednými zubami. Nos mala na ženu veľký, hoci nie orlí. Jednoznačne to však nebol mini noštek, ktorý zdobí tváričky upravených mestských slečniniek.

Mám sa oveľa lepšie, keď si s tebou píšem, stavil som na osvedčenú frázu. Vedel som, že bude šťastná, že s ňou vôbec komunikujem. Kde by taká sivá myš splašila chlapa ako som ja? Ešte raz som preletel jej fotky. Aspoň postava ušla. Zdalo sa, že je vysoká a štíhla. Pomyslel som si, že tomu dám šancu. Prípadne ju pretiahnem odzadu, keď sa na ňu nebude dať pozerat'.

Ako si strávil deň? spýtala sa.

Prácou, dnes som toho mal veľa, klamal som. V skutočnosti som nepracoval. Žil som z prenájmu nehnuteľnosti, ktorú som pred pár rokmi veľmi prezieravo kúpil. Po úraze som sa nesmel namáhať a časom som si celkom zvykol na to, že sa celé dni nepohnem z vlastného pozemku.

Kde pracuješ? zisťovala. Toto ich zaujímalo ako prvé. Nenápadne sondovali, či má chlap prachy. Mrchy materialistické. Onedlho budeme chodievať na rande s výplatnou páskou alebo aspoň s aktuálnym výpisom z účtu.

Podnikám v realitách, odpovedal som a aj to bola čiastočná pravda. Vlastnil som budovu, ktorú som zrekonštruoval a rozdelil na viacero obytných jednotiek. Tie som za slušné peniaze prenajímal. Nebol som typ, ktorý vysiada v práci osem hodín denne.

To nech robia tí, čo nemajú na výber. Ja však mám. Som vynaliezavý a vlastné pohodlie vždy kladiem na prvé miesto. Zjavne som tým na ňu urobil dojem.

To znie zaujímavo, napísala. Čakal som, že sa bude vypytovať na detaily, no našťastie to nemala v úmysle.

A ty? Čím sa živíš? spýtal som sa viac-menej z povinnosti.

Odpovedala do minúty. Som učiteľka. Učím jazyky na základnej škole v Libušíne.

Takže učiteľka, prebehlo mi mysl'ou. Paradoxne tým na mňa zapôsobila. Mal som po krk jednoduchých žien zo stajní, s ktorými sa nedalo o ničom porozprávať. V hlave mali duté prázdno, ako keď z vázy vylejete odstátu vodu. Jazdenie bolo výsadou zbohatlíkov, no namyslené paničky so mnou odmietali komunikovať. Tatíčkovia alebo frajeri im financovali snobskú záľubu a ja som už na prvý pohľad nebol niekto, s kým by boli ochotné tráviť čas. Nevyzeral som zle, to vôbec nie. Vedel som sa obliekať aj komunikovať. Ale ženu, ktorá pochádza z bohatej rodiny, jednoducho neoklamete. Stačí, keď sa pozrie, na akom aute ste sa priviezli. Preto mi ostávali len zamestnankyne, jednoduché baby, ktoré sa o kone starali. So vzdelanou ženou som vari ešte nikdy nič nemal. Ktovie, aké to vlastne je. O čom sa s takou zhovárať?

Hm, tak Milena z Libušína, konštatoval som.

Ale nebyvam tam. Iba pracujem, vysvetľovala. A narodila som sa v Kladne.

Bolo mi to úplne jedno. Nikdy som nebol na zbytočné reči a dopisovanie. Vedel som, že určite potrebuje chlapa a ani vo sne by ju nenapadlo, že zbalí niekoho ako som ja.

Máš zajtra čas? spýtal som sa.

Jej nadšenie sa nedalo skryť za písmená. Po práci sa môžeme stretnúť. Učím do druhej.

Nechajme to radšej až na večer, schladil som ju. Nech si nemyslí, že budem robiť osla. Kvôli nej určite nie.

Aha, tak dobre, súhlasila sklamane. A potom sa ešte spýtala: Prídeš pre mňa?

Stretneme sa v Prahe o piatej, navrhol som nekompromisne a nestaral som sa, či jej to vyhovuje.

Tak dobre, prídem vlakom.

Naozaj mi nezáležalo na tom, či budem za gentlemana, alebo čo si o mne pomyslí. Nech berie, alebo nechá tak. A ona radšej brala, čo som ponúkal. Bol som si dobre vedomý svojej hodnoty. Rýchlo som sa rozlúčil a vypol laptop. Tak to by sme mali. Program na víkend sa začínal rysovať. Znudene som prepínal televízne kanály, až sa mi postavy na obrazovke začali zlievať pred očami. O polnoci som sa zobudil dolámaný na gauči. Televízor sa automaticky vypol. Obrovský biely mesiac v okne ma hrozivo osvetľoval.